

(המשך מעמוד 7)

בעורכי-ידיו פעילים בוועדת-החוקה-החוקי ומישפט. חיים הרצוג התבקש לעמוד בראש סיעת-המערך בוועדת החוקה. אך הוא דרש להיות בוועדת-החוקה-הביטחון. הרצוג ביקש יום למחשבה והשיב לפרס במכתב נרגש, שבו עמד על דרישתו להיות ב- ועדת-החוקה-הביטחון בהזכירו: "אני הייתי ראש אמ"ן בצה"ל".

ירוחם משל נפגע. הוא רצה להיות בוועדת-החוקה-הביטחון ומצא עצמו בחוק. מאז הבחירות נאם משל נאומים בעניינים בטחוניים, שבהם אין לו כל הבנה. הוא עשה זאת כדי להכין את הקרקע לצירופו לוועדה. אולם משל לא צורף לוועדה וגם לא להנהלת הסיעה. משל הנעלב דיבר שעה ארוכה ודרש שלא להחליט, או כפי שהוא אמר בידיש: "אנחנו צריכים ל- המשיך ולהתענות עם העניין". למשל לא היה חשוב כלל שכעבור כמה שעות היה צורך להגיש את רשימת חברי המערך בוועדות ליושבראש הכנסת. אנשי משל אף איימו להקים חוג נוסף במפלגה, חוג ההסתדרות, שבו יהיו חברים, ככל הנראה, מזכיר מועצת פועלי תל-אביב, דוב בן מאיר, נפתלי בלומנטל, חברי הוועדה המרכזת וראשי מועצות פועלים בערים אחרות.

דוב בן-מאיר דרש שבועדת-הכספים יהיה ייצוג לעובד השכיר. לטענתו, הוא הנציג היחיד של העובד השכיר בכנסת. בן-מאיר היה נרגש במיוחד, עד שנאלצו לדרוש ממנו להוריד את הטון.

תמר אשל בילתה במיספרה ירושלי מית כששחל ניסה לשכנע אותה לוותר לשלמה הליל על ועדת-הפנים. היא הסכימה לוותר, וכמוה גם ויתר יהודה חשאי, מועמד אחר לראשות הוועדה. אורי סגב מבאר-שבע רצה להיות סגן

קוביה הונגרית -

יושבראש הכנסת. ראשי המפלגה הסבירו לו שסגן יושבראש צריך להיות ח"כ בעל נסיון קודם בכנסת. הסבר לא עזר, וסגב עמד על שלו. רק אחרי שהוצעה לו חברות בשתי ועדות - ועדת-העבודה-הרווחה וועדת-הכלכלה - הוא נתרצה.

המשבר העיקרי היה עם התנועה הקיי בוצית. ביום כינוסה של הוועדה המסדרת הופיעה בדבר ובהארץ ידיעה על התקפה חריפה ביותר של ראשי חוג יחיד - אליהו שפיזור, יחזקאל זכאי ורפי אדרי - על התנועה הקיבוצית כולה. חברי הכנסת של הקיבוץ המאוחד ואיחוד הקבוצות והקיבוצים החליטו שלא לבוא לישיבת הוועדה המסדרת: "אם נבוא, יהיה פיצוץ בינינו לבין יחיד, וזה יפגע בתנועה כולה". הסבירו לפרס.

היום מורכבת מפלגת העבודה מגושים ומחוגים. שכל אחד מהם מהווה קבוצת לחץ. על החלוקה הכימעט טבעית של יוגים וניצים מצטרפת, כמובן, גם החלוקה בין נאמני פרס ונאמני רבין. מילי חוג יחיד, הנשלט ללא עוררין על ידי היהודי שפיזור, התקבץ חוג של פליטי חוג בית ברל לשעבר, ואליהם הצטרפו אנשי החוג לשילוב לשעבר ואנשי הקיבוצים. המכנה המשותף היחיד של כל אלה הוא בלימתו של שפיזור.

באותה ישיבה רועצה של הסיעה בר-כנסת בלטה החלוקה בין אשכנזים וספרדים. אך גם הספרדים חלוקים ביניהם - בין יוצאי צפון אפריקה ובין יוצאי יתר הארצות הערביות. כמה חוגים נוספים עומדים להתגבש: חוג ההסתדרות, חוג תומכי בר-לב, אנשי הקיבוצים, אנשי המושבים הוותיקים ואנשי המושבים החדשים.

הבריכנסת אחד יכול להיות חבר בי שניים, שלושה וארבעה חוגים, ולהתחייב בנאמנות מכולה, משולשת ומרובעת.

יונץ-אשכנזי

קיבוצניק

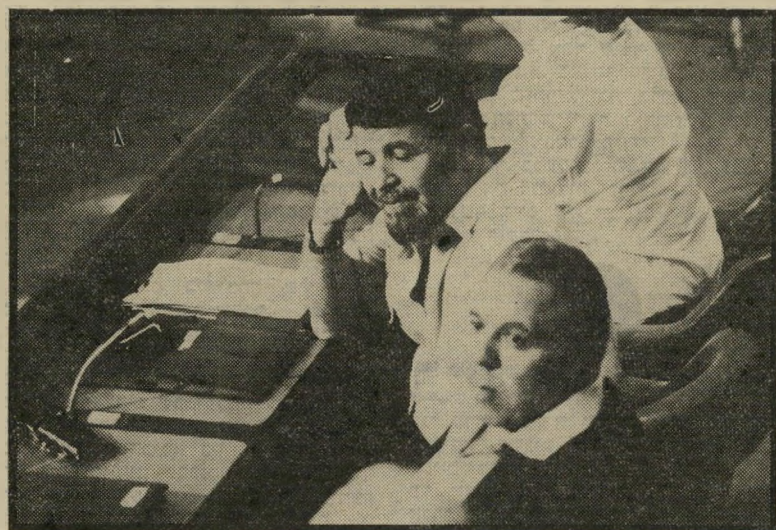
ל יד, וכימעט כל מבוגר, יודע עד כמה קשה לשחק בקוביה ההונגרית. כשבה לאחרונה בסערה את העולם כולו - לא די בסידור אחד הפנים של הקוביה - סידורה הוא פעולה תלת-ממדית, כשכל מישבצת מסתובבת בארבעה כיוונים.

מיפלגת העבודה דומה היום, מבחינות מסויימות, לקוביה זו. קשה לגדיר לאיזה מחנה שייך כל אחד מחבריה. בתקופות מסויימות התחלקו חברי-הכנסת

היה לשחל שפרס עומד לנשלו מממשלת-הצללים, קרץ לעבר רבין והצליח להבהיל את פרס. שחל אינו שייך לשום חוג, משום שלדבריו יושבראש הסיעה בכנסת צריך להיות בלתי-לזוי. הוא בא לכינוס של חוג-הספרדים ששלמה הליל ניסה לערוך, אך הוא נחשב על-ידי הספרדים במפלגה כמי שאינו יכול, ביגלל קירבתו לצמרת, לייצג את הספרדים. כליד עיראק הוא שנוא-נפשם של הצפון-אפריקאים.

מוכ"ל ההסתדרות, ירוחם מישל, נמנה על אנשי-פרס, אך בשבועות האחרונים הוא כועס על פרס. לדעתו, בגד בו פרס בכך שלא דאג שהוא יהיה בוועדת-החוקה והביטחון, וכעסו של משל גבר כשהתברר לו שהוא אינו נמנה גם על הפורום החדש, הנקרא "הנהגת המפלגה". מצד האשכנזי משך אל עצמו אשת-תופת מצד החברים הספרדים במפלגה בעת ישיבת הסיעה האחרונה, כשהתבטא בידיש, שפה שנואה ובלתי-מובנת לספרדים.

נאווה ארד נמנית לא רק עם חוג בית ברל, אלא שהיא גם מקורבת לקיבוץ צים, למרות שאינה חברת-קיבוץ. היא יונה, אך נמנית עם מחנהו של שימעון פרס. היא עומדת בראש קבוצת הנשים של מיפלגת-העבודה, נאבכת בהמתיועם עם שושנה ארבלילאמזולינו, שגם היא נמנית עם אנשי-פרס ועם חוג-הנשים.

דוב בן-מאיר (מוסתר), שבה וייס, יעקב גיי (כל אחד - בארבעה כיוונים) (לפחות)

ואם יוקם חוג ההסתדרות - יש סיכוי רב ששתי הנשים היריבות ייפגשו בחוג נוסף.

מוטה גור מצליח לשמור, בעמל רב, על מה שהוא קורא ניוטרליות. גור הוא נץ קיצוני, ונמנה עם מתנה-פרס. אם כי פעמים אחדות אפשר היה לראות אותו קורץ גם לעברו של רבין. מוטה מסרב להצטרף לחוגי-יחיד, למרות שכלל הנראה חוג זה ימליך אותו עליו, אם תתעורר בעיית-הירושה.

איש-המושבים אריק נחמקין היה מעמודי-התווך של חוגי-יחיד עד לפני כמה חודשים, ועכשיו הוא מגדולי מתנגדיו של חוג זה, ומקורב למה שקרוי חוג בית ברל. בתוך תנועת המושבים נמנה נחמקין עם הקבוצה של המושבים הוותיקים. נחמקין הוא מאנשי פרס ונץ.

אליהו שפיזור אינו זקוק להצגה: הוא ראש חוגי-יחיד, מתמודד על תפקיד מוכ"ל-המפלגה. קשה להגדיר אותו כאיש של פרס או רבין, אך ברור שהוא נץ קיצוני. המאפיין העיקרי של שפיזור הוא שפרס ירא מפניו, ושרבים אחרים מאיימים בפילוג אם ייבחר כמוכ"ל.

מרבית מהלכיו של עוזי ברעם מכוונים היום על-ידי מעשי שפיזור. שימעון פרס התחייב בפני שפיזור לתמוך בו לתפקיד המוכ"ל בעת ששפיזור רצה להתמודד על התפקיד עם ברעם. למרות סטירת-לחי זו מצד פרס, עדיין נמנה ברעם עם מתנה פרס. אם כי היה בודדאי שמח לראות מישהו אחר בראש-המפלגה. ברעם היונה מארגן עתה את מה שנקרא חוג בית ברל לקרב נגד שפיזור, למרות ששוב אינו מועמד לתפקיד מוכ"ל-המפלגה.

זיג-זאגים

בשפע

ש למה הילל הוא איש-פרס מובהק ונץ קיצוני. בדרכו השקטה ניסה הילל

לבנות לו כוח באמצעות בני עדות-המירוח. הוא ניסה לקבץ את כולם בחוג. אך נכשל משום שהליל הוא יוצא עיראק, ויוצאי-צפון-אפריקה אינם מוכנים לקבל את מנהיגותו.

אורה נמיר היא מראשי מחנה-רבין. היא יונה, וכמה פעמים ניסתה לבנות את עצמה באמצעות לובי של נשים.

מזכיר מועצת פועלי תל-אביב, דב בן-מאיר, הוא מראשי חוגי-יחיד ומי נאמניו של שפיזור, למרות שבעבר היו ביניהם כמה חיכוכים. בן-מאיר נמנה על מחנה פרס, נץ קיצוני.

יעקוב גיל, איש ירושלים, לא התבלט בהתפרצות העדתית של השבוע שעבר, למרות שהוא יליד סוריה. הוא היה באותה עת בחוגי-לארץ. הוא שייך לקבוצה הירושלמית בסיעת בכנסת, וידוע כאיש מחנה פרס.

הפרופסור שבה וייס הוא איש הזיג-זאגים. הוא ידוע כאחד מאנשי המובהקים של יצחק רבין, אם כי אחרי ההתמודדות, שבה ניצח פרס, אפשר היה להבחין בדבריו ובמאמריו קריצות לעבר פרס. עד לפני שבועיים היה וייס סופר-יונה. ויסי שריד נראה לעומתו כאקטיביסט. עתה תוקף וייס את שריד, ומציע לו לפרוש מהמפי"ל לכה ולהצטרף לשל"י.

דיעותיו של יוסי שריד התפרסמו בשבוע שעבר בהרחבה. הוא הכריז מרד בשימעון פרס, למרות שהוא ידוע כאחד מאנשי-פרס. הוא עומד במרכז החוג המתנגד לחוגי-יחיד, והיה היחיד שהודיע, מעל גבי העיתונות, שיפרוש אם שפיזור ייבחר כמוכ"ל המפלגה. להפתעת שריד הוא קיבל מאות שיחות-טלפון מחוגים שונים במפלגה התומכים בו, למרות ש- מרבית המטלפנים הדגישו שהשיחה היא אישית וסודית. פרס עצמו לא ניסה ליצור

או דולטה רוסית?

מגע עם שריד. יריביו טוענים ששריד עשה מה שעשה כדי לאבטח את מקומו בוועדת-החוקה-הביטחון.

עדי אמוראי ומיכה חרוש הם צמד-חמד במיפלגת-העבודה. שניהם מי מקימי החוג-השילוב, שנשמע בבית-ברל, ומגדירים את עצמם כדור-ההמשך. שניהם יונים ושניהם נמנים עם מתנה-פרס.

תמר אשל נמנית עם הלובי הירושלי מי, אחד ממקורי ההסתערות של הספרדים על האשכנזים. היא נץ, שייכת למחנה פרס ונציגת ירושלים בחוגי-יחיד. גם היא עשתה נסיונות לעמוד בראש חוג הנשים של הסיעה.

כל מיני

ציפורים

ל הודה השאי נמצא במצב אומלל, לפחות מהבחינה העדתית. הוא יליד תימן ואינו מקובל אף על אחת מקבוצות הספרדים, בתוך המפלגה, ומובן שאינו יכול להימנות עם האשכנזים. כמו אשל הוא נץ, נמנה עם מתנה-פרס ועם חוגי-יחיד. כמוהו גם אורי סגב - איש-פרס, חבר חוגי-יחיד, אך ככל הנראה יותר יונה מנץ. יתרונו על פני חשאי הוא שמוצאו מצפון-אפריקה.

יוצא צפון-אפריקה אחר הוא רפי סוויסה, אך הוא יותר נץ מיונה, ואינו משתייך עדיין לשום חוג. גם הוא איש-פרס.

ז'אק אמיר ואהרון נחמיאם הם שניהם מיוצאי צפון-אפריקה, שניהם מי תומכי יצחק רבין ושניהם ניצים. לאחרונה הקימו השניים לובי פרטי של ראשי עיירות-פיתוח, ומנסים להוות קבוצת לחץ. רענן נעים, איש הקוסקוס, ויחזקאל זכאי הם שניהם אנשי המושבים הצעירי. רים, בעוד שנעים הוא יוצאי-לוב, זכאי הוא מהעדה הכורדית. שניהם נמנים עם מתנה-פרס, וזכאי גם עם חוגי-יחיד.

מוטה חריף ואברהם בן-עזו הם מאיחוד-הקבוצות-הקיבוצים. שניהם ניצים, אם כי בן-עזו הוא נץ מתון יותר, ושניהם מתומכי-פרס. לעומת זאת, יעקוב צור ודני רזוליו, מהקיבוץ המאוחד, הם אמנם ניצים, אך תומכי יצחק רבין. כל הארבעה מאוחדים בהתנגדותם הנמרצת לחוגי-יחיד.

אם לא יפסיקו אנשי מיפלגת-העבודה לשחק עם עצמם בקוביה ההונגרית, סוסם שימצאו עצמם משחקים רולטה רוסית, שתביא את אובדנם. יוסי ינאי